

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 461/2017-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. júla 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Podobom, Bratislavská 354/32, Dubnica nad Váhom, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 4 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa č. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Považská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Er 563/2000 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. mája 2017 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „povinný“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 4 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa č. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom

Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Er 563/2000 (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti okrem iného uvádza, že:

«Predmetnú sťažnosť podávam v zákonnej lehote proti uzneseniu Okresného súdu v Považskej Bystrici sp. zn. 1 Er/563/2000-69 zo dňa 08.03. 2017, ktoré mi bolo doručené dňa 04.04.2017.

Týmto konečným rozhodnutím, ktoré Okresný súd v Považskej Bystrici vydal po viac ako štyri a pol roka zamietol moje námietky proti ďalším trovám exekúcie, zo dňa 19.08.2012, čím porušil moje právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1. 4 Ústavy Slovenskej republiky.

Okresný súd predmetným uznesením, proti ktorému nie je prípustné odvolanie porušil aj moje právo na prejednanie veci spravodlivo a v primeranej lehote, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. Písomne som námietky osobne doručil na Exekútorský úrad [REDAKOVANÉ] v Považskej Bystrici a na Okresný súd v Považskej Bystrici dňa 20.08.2012 a súd ich zamietol uznesením až dňa 08.03. 2017.

Upozorňujem na skutočnosť, že upovedomenie o ďalších trovách exekúcie zo dňa 10.08.2012 až na sumu je totožné s exekučným príkazom zo dňa 11.06.2012, proti ktorému som námietky podať nemohol.

K bodu 9. na strane 2 predmetného uznesenia upozorňujem, že v exekučnom konaní boli úkony vykonané v roku 2000 a 2001. Na viac ako 5 rokov bolo konanie bezdôvodne prerušené až do smrti mojej manželky dňa 05.07.2006.

K bodu 12. na strane 2 upozorňujem, že exekútorka zámerne predlžuje výkon exekúcie, aby mohla účtovať zvýšené náklady, ktoré sú podľa môjho presvedčenia neúmerne a nezákonné. Svedčí o tom skutočnosť, že suma 1233,44 € ako DPH je zarážajúca a už to by malo stačiť ako dôvod na zrušenie uznesenia pre jeho nezákonnosť.

Podľa súpisu majetku vydaného notárom dňa 31.07.2008 som mal zdediť ako pasívum sumu 8.680,75 Sk zodpovedajúcu polovici pohľadávky Exekútorského úradu [REDAKOVANÉ] značky Ex 78/2000 vo veci vymáhania pohľadávky oprávneného [REDAKOVANÉ] spolu s príslušenstvom, vrátane exekučných trov. Túto sumu exekútorka nenamietala a na dedičskom konaní sa ani nezúčastnila.

K bodu 14. na strane 3 opätovne tvrdím /nie ako je uvedené s tvrdeným a ďalšími chybami/, že exekučné konanie malo byť ukončené už za života mojej manželky. Upozorňujem na uznesenie Okresného súdu v Považskej Bystrici sp. zn. 1 Er/563/2000-51 zo dňa 8.11.2012, ktorým bol zamietnutý môj návrh na zastavenie exekúcie. Na prvej strane v odseku 3 a pokračovaní na strane 2 uvádzam dôvody, pre ktoré táto pohľadávka nemohla zákonným spôsobom vzniknúť, pretože exekútorka už v roku 1998 predala nehnuteľný aj hnutel'ný majetok manželky pod cenu resp. za odhadnú cenu. Upozorňujem, že hodnota majetku v dedičskom konaní bola určená v tržnej cene.

Na strane 2 v poslednom odseku a v pokračovaní na strane 3 tohto uznesenia sa uvádza, že exekútorka si vyplatila trovy exekúcie vsunie 7.211,50 Sk, čo podľa môjho názoru vysoko prekročilo jej náklady.

Na strane 3 v druhom odseku tohto uznesenia je uvedené v poslednej vete, že: „Z exekučného spisu bolo zistené, že k zriadeniu exekučného záložného práva ani k predaju týchto nehnuteľností nedošlo“. Je zarážajúce, že v ďalších trovách exekúcie si za tento úkon exekútorka vyčíslila sumu 298,71 €.

Toto konštatovanie je o to zarážajúcejšie, že obe rozhodnutia vydala tá istá sudkyňa Okresného súdu v Považskej Bystrici. V bode 14. na strane 3 predmetného uznesenia sa sama odvoláva na uznesenie z roku 2012. Nemôžem preto súhlasiť s tvrdením uvedeným v prvej vete v bode 14. na strane 3 predmetného uznesenia, že exekučné konanie nebolo prerušené, pretože je nepravdivé. Na strane 2 v uznesení z roku 2012 v predposlednom odseku je uvedené, že exekútorka bola súdom poverená vykonaním exekúcie dňa 12.04.2000. Ďalej je uvedené, že dňa 21.09.2000 vykonala súpis hnutel'ných vecí, ktorý mala už vykonaný v roku 1998, pri exekúcii vedenej pod sp. zn. EX 175/1997. Na strane 3 tohto uznesenia sa v prvej vete uvádza, že dňa 01.02.2001 sa konala opakovaná dražba garáže. V odseku 2 je uvedené, že dňa 11.10.2006 exekútorka prihlásila nárok do dedičského konania. Teda od 01.02.2001 do 11.10.2006 nevykonala žiaden úkon. Som presvedčený, že táto doba sa nedá označiť inak ako prerušenie exekučného konania.»

3. Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uvádza, že:

„Nemôžem súhlasiť ani s rozhodnutím uvedeným na strane 5 v odseku 2 uznesenia zo dňa 08.11.2012, že pohľadávka vznikla titulom nezaplatenej pôžičky, a teda nejde o dlh,

ktorý by bol viazaný výlučne na osobu pôvodne povinnej, a preto podľa § 570 ods. 1 Občianskeho zákonníka jej úmrtím nezanikol. O tom, že manželka si od [REDAKOVANÉ] požičala peniaze som sa dozvedel až z jeho listu zo dňa 08.01.2001, ktorý zákerne zaslal na adresu môjho vtedajšieho pracoviska, aby si ho mohli prečítať moji nadriadení. Na základe uvedeného naďalej trvám na tom, že v danom prípade malo byť uplatnené ustanovenie § 579 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Z uvedeného je zrejmé, že súdna exekútorka zámerne manipuluje a predlžuje exekučné konanie, aby mohla uplatňovať zvýšené náklady. Chcem poukázať na skutočnosť uvedenú na strane 2 exekučného príkazu číslo EX 78/2000-77 zo dňa 11.06.2012, že pohľadávka a jej príslušenstvo činí sumu 269,86 €.

Postupom súdnej exekútorky a rozhodovacej činnosti všeobecných súdov mi pri predaji majetku mojej manželky bola spôsobená škoda minimálne 20.000 €, ktorú žiadam priznať a nahradiť.“

4. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na súdnu a inú právnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1, 4 a v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu v Považskej Bystrici porušené bolo.

2. Uznesenie Okresného súdu v Považskej Bystrici sp. zn. 1 Er/563/2000-69 zo dňa 08.03. 2017 sa z r u š u j e a exekučné konanie sa zastavuje z dôvodu uplatnenia práva zakotveného v ustanovení § 579 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

3. Za zistené porušenie čl. 46 ods. 1, 4 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru priznáva Ústavný súd SR [REDAKOVANÉ] 20.000 € z titulu nemajetkovej ujmy a sumu 500.-€ ako náhradu nákladov výdavkov a tieto poukazuje na číslo účtu [REDAKOVANÉ] vedený v peňažnom ústave [REDAKOVANÉ].

4. Exekútorský úrad [REDAKOVANÉ] so sídlom [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] je povinný uhradiť spôsobenú škodu [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] v sume 20.000 € a vrátiť mu celú sumu vyplatenú v exekučnom konaní po úmrtí manželky dňa 05.07.2006 a úroky z omeškania z tejto sumy a tieto poukázať na číslo účtu

vedený v peňažnom ústave

5. Právnomu zástupcovi sťažovateľa

sa priznáva náhrada trov právneho zastupovania v sume 312,34 € špecifikované v prílohe a tieto sa poukazujú na číslo účtu vedený v peňažnom ústave

II.

5. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

8. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy, návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Odmietnuť môže aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

10. Podľa čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.

11. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom...

12. Pokiaľ ide o sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo podľa jeho názoru dôjsť postupom okresného súdu v napadnutom konaní jednak neprimeranou dĺžkou konania, keď, ako uvádza sťažovateľ, okresný súd jeho námietky proti ďalším trovám exekúcie zamietol uznesením až po viac ako štyri a pol roku, a jednak samotným uznesením sp. zn. 1 Er 563/2000 z 3. marca 2017, ktorým exekútorka „*zámerne predlžuje výkon exekúcie, aby mohla účtovať zvýšené náklady*“, ktoré sú podľa názoru sťažovateľa neúmerne a nezákonné.

Vo vzťahu k namietanému uzneseniu z 8. marca 2017 sťažovateľ okrem iného ďalej namieta:

- bezdôvodné prerušenie konania na viac ako 5 rokov,
- nesprávne zamietnutie jeho návrhu na zastavenie exekúcie,
- vyplatenie trov exekúcie vysoko prevyšujúce náklady.

13. Ústavný súd poukazuje na to, že v systematike ústavy sú primeraná celková dĺžka, rýchlosť a plynulosť súdneho konania obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a nie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

14. Ústavný súd, vyhodnotiac dĺžku napadnutého konania vo vzťahu k jeho priebehu, dospel k záveru, že v danom prípade nie je možné relevantne uvažovať o *denegatio iustitiae*, pričom ústavný súd v danej súvislosti poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov nespadá pod ochranu čl. 46 ods. 1 ústavy, len v prípade, že namietané porušenie tohto základného práva by dosahovalo takú intenzitu, že by s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti daného prípadu (najmä predmet konania, teda čo je pre sťažovateľa v stávke) bolo možné uvažovať o odmietnutí spravodlivosti (napr. IV. ÚS 242/07), k čomu však v danom prípade nedošlo.

15. Ústavný súd preskúmal aj obsah napadnutého uznesenia okresného súdu sp. zn. 1 Er 563/2000 z 8. marca 2017 a konštatuje, že je zrozumiteľné, dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností daného prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle a nevyplýva z neho ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Vzhľadom na uvedené ústavný súd nevyhovел žiadosti sťažovateľa o zrušenie napadnutého uznesenia okresného súdu z 8. marca 2017.

16. Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, je zjavne neopodstatnená, a preto ju z tohto dôvodu odmietol (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

17. Pokiaľ ide o sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní, ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, ktorej súčasťou je aj právny názor, že ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď sťažnosť bola doručená

ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označených práv postupom označeného súdu, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú [§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (napr. I. ÚS 16/04)].

18. Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

19. Ústavný súd zo sťažnosti, z jej príloh a zo zapožičaného súdneho spisu okresného súdu zistil, že napadnuté konanie skončilo uznesením okresného súdu sp. zn. 1 Er 563/2000 z 8. marca 2017, ktorým boli zamietnuté námietky sťažovateľa proti ďalším trovám exekúcie. Predmetné uznesenie bolo sťažovateľovi doručené 4. apríla 2017.

20. Keďže sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená až 12. mája 2017, teda v čase, keď okresný súd, ako sťažovateľ sám uvádza v sťažnosti, vo veci už rozhodol (uznesením z 8. marca 2017), a k porušovaniu označeného základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy už nemohlo dochádzať, bolo potrebné sťažnosť aj v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

21. Ústavný súd k uvedenému navyše dodáva, že k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy by mohlo dôjsť v dôsledku nečinnosti alebo nesprávnej činnosti všeobecného súdu, avšak iba samotným uznesením sp. zn. 1 Er 563/2000 z 8. marca 2017 toto základné právo sťažovateľa porušené byť nemohlo (obdobne III. ÚS 143/05, III. ÚS 258/05).

22. Pokiaľ sa sťažovateľ v petite sťažnosti domáha priznania úhrady škody, ktorá mu mala vzniknúť v súvislosti s postupom exekútora v napadnutom konaní, ústavný súd poukazuje na to, že o úhrade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu verejnej moci rozhodujú v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov orgány uvedené v § 4 tohto zákona, avšak nie ústavný súd v konaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy. Takýto prístup zodpovedá doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu (napr. II. ÚS 71/04).

Vzhľadom na uvedené bolo potrebné aj túto časť sťažnosti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

23. Pokiaľ sťažovateľ, v konaní pred ústavným súdom kvalifikovane zastúpený advokátom, v petite sťažnosti poukazuje na porušenie čl. 13 dohovoru bez uvedenia akýchkoľvek argumentov v odôvodnení, ústavný súd túto časť sťažnosti v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

24. Ústavný súd nad rámec poukazuje na to, že podľa § 218 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v platnom znení fyzické a právnické osoby, teda sťažovatelia, sa môžu obracať na Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) a na Komoru súdnych exekútorov (ďalej len „komora“) so sťažnosťami na činnosť exekútorov. Sťažnosti na činnosť vybavuje ministerstvo spravodlivosti. Sťažnosti na činnosť exekútorov vybavuje komora. Sťažovateľ mohol požiadať ministerstvo spravodlivosti o prešetrenie vybavenia jeho sťažnosti komorou.

Ústavný súd konštatuje, že preskúmanie postupu, resp. činnosti súdneho exekútora, spadá v prvom rade do pôsobnosti komory ako samostatnej stavovskej organizácie. Následne sťažnosti na činnosť komory vybavuje ministerstvo spravodlivosti, ktorú

sťažovateľ mohol požiadať o prešetrenie vybavenia jeho sťažnosti komorou. Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd zásadne nepreskúmava činnosť, resp. postup súdneho exekútora.

25. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľa v nej uvedenými nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júla 2017